Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 682 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat L. WAGEMANS**
Sabinuslaan 3
3700 TONGEREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat L. WAGEMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 19 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 31 januari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Arab origine en afkomstig uit het dorp [G.] (district Surkhrod, provincie Nangarhar, Afghanistan).

Uw vader werkte als medewerker voor zakenman [H. H.]. Zijn taak bestond erin om de huur te verzamelen van de handelaars die een pand huurden in het winkelcentrum waar [H. H.] eigenaar van was. Op een gegeven moment werd uw vader aangesproken door de taliban die hem geld vroegen. Uw vader kon dit geld niet geven en werd daarom meteen door de taliban meegenomen. Sindsdien is uw vader vermist. U vermoedt dat hij werd gedood door de taliban. Na de ontvoering van uw vader werd u twee keer door de taliban benaderd en bedreigd. Indien u uw vader niet kon overhandigen aan de taliban, zou u gedood werden. U kon

telkens aan de taliban ontsnappen maar uw maternale oom besloot dat u beter het land kon verlaten. Ergens in 2021 verliet u het land. Vanuit Afghanistan reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Oostenrijk en Frankrijk naar België. Na ongeveer vier maanden onderweg te zijn geweest, kwam u op 18 oktober 2021 in België aan. Op 19 oktober 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

U onderhoudt om de zes maanden contact met uw moeder. Het contact is beperkt omdat u niet wil dat de taliban weten dat u contact heeft met uw moeder. Uw vader is heden nog steeds vermist.

Bij terugkeer vreest u dat de taliban u zullen vermoorden. De taliban zijn overal in Afghanistan.

Ter staving van uw identiteit legde u uw originele taskara neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat op grond van een aantal elementen die in uw administratief dossier voorhanden zijn, blijkt dat er in het kader van onderhavig verzoek bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen worden aangemerkt.

Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bleek dat er regelmatig door de tolk werd aangegeven dat hij het gevoel had dat hij uw woordenschat niet altijd goed begreep en dat hij niet wist of u hem wel goed begreep (CGVS I, p. 6, p. 16-18). U bevestigde echter verschillende malen dat u de tolk en de vragen wel goed begreep (CGVS I, p. 1, p. 17-18, p. 20 en p. 24). U maakte ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen melding van problemen of onvolkomenheden in deze notities, waardoor mag worden aangenomen dat u het eens bent met de inhoud ervan. Niettemin werd u op 16 januari 2024 opnieuw opgeroepen om u opnieuw de kans te geven uw verhaal te doen. Er werd een andere tolk Dari voorzien. Tijdens dit tweede onderhoud bevestigde u dat het eerste onderhoud goed was verlopen en dat u de tolk altijd goed had begrepen. Het kon wel zijn dat de tolk u een enkele keer niet goed had begrepen door jullie verschillend accent (CGVS II, p. 3). Bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud werd u voorts direct duidelijk gemaakt wat de opzet was van de nieuwe oproeping, werd u uitgelegd dat het heel belangrijk was dat u de tolk goed begrijpt en werd er benadrukt dat u meteen moest aangeven indien u de tolk niet zou begrijpen, hetgeen u ook bevestigde te zullen doen (CGVS II, p. 2). Doorheen het onderhoud werd tweemaal expliciet gevraagd of u de tolk en de vragen goed begreep, hetgeen u bevestigde (CGVS II, p. 5, 9 en 10). Aan het einde van het onderhoud bevestigde u opnieuw dat u de tolk en de vragen goed had begrepen. Tenslotte bevestigde u dat u alle redenen goed had uitgezet waarom u niet kon terugkeren naar Afghanistan (CGVS II, p. 14). Van enige communicatieproblemen was tijdens het tweede onderhoud geen sprake.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst wenst het Commissariaat-generaal erop te wijzen dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd en identiteit.

- *In Oostenrijk en Griekenland verklaarde u geboren te zijn in 2003. In België verklaarde u bij uw aanmeldingsinterview op 19 oktober 2021 16 jaar oud te zijn (geboortedatum 31/10/2005). Een medische test (d.d. 18/11/2021) wees echter uit dat u op dat moment een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie document leeftijdstest). Vervolgens verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat u zes jaar oud was in 2005 (CGVS I, p. 10), hetgeen overeenkomt met een huidige leeftijd van ongeveer 25 jaar oud.*

- *U hebt zich in Oostenrijk en Griekenland onder de naam [A. M. K.] uitgegeven. Ook in België gaf u initieel [A.] als naam, alvorens deze te wijzigen naar [M.]. Tijdens uw aanmeldingsinterview verklaarde u dat uw vader [A.] als achternaam had (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 2). Gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal waarom u initieel [A.] als naam had aangegeven, meende u nooit [A.] te hebben vermeld. U stelde nooit andere namen, schuilnamen of aliassen te hebben gebruikt (CGVS I, p. 3-4). Geconfronteerd met bovenstaande, verklaarde u dat dit een vergissing zou moeten geweest zijn (CGVS I, p. 11). Voorts legde u een enveloppe neer uit Afghanistan waarin u uw originele taskara had ontvangen. Op die envelop werd ook [A.] als uw naam vermeld. Hierop gewezen, verklaarde u nogmaals dat de persoon die de post verstuurde zich vergist moest hebben (CGVS I, p. 14-15). Ook tijdens uw tweede onderhoud bevestigde u opnieuw dat u nooit een andere naam opgaf dan [K. M.] (CGVS II, p. 6), hetgeen gezien bovenstaande vanzelfsprekend niet meer kan overtuigen.*

Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw leeftijd en identiteit vormen een bijzonder negatieve indicatie voor uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien kan hieraan nog toegevoegd worden dat er gelet op deze vaststellingen maar weinig waarde gehecht kan worden aan het enige door u voorgelegde identiteitsdocument, met name uw taskara, temeer uit objectieve informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf), blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan.

Voorts dient vastgesteld te worden dat er aan uw verklaringen het land te hebben verlaten omdat u door het werk van uw vader voor een zakenman problemen kreeg (CGVS II, p. 3 en p. 7) geen geloof gehecht kan worden en dit omwille van onderstaande redenen.

1. U toonde het werk van uw vader, waardoor hij later in het vizier stond van de taliban, niet aan.

- *U had zo goed als geen informatie over het werk van uw vader. Het enige wat u kon vertellen was dat hij huur inde van winkeliers in de market en dat hij al tien jaar voor de zakenman werkte. Voorts had u geen weet van zijn taken. U had eveneens geen enkel idee hoe hij bij deze job terecht kwam, hoe uw vader zijn werkgever leerde kennen, hoe hij die job kon krijgen of hoeveel hij verdiende. U stelde uw vader geen vragen over zijn werk. Aangezien uw vader niet studeerde, niet kon lezen en schrijven en slechts een beetje kon rekenen, werd u logischerwijs gevraagd hoe de zakenman zulke belangrijke taak als het ontvangen van geld toevertrouwde aan uw vader. Dat u ook hierop het antwoord schuldig moest blijven (CGVS II, p. 7-8), is weinig aannemelijk.*

- *U legde tegenstrijdige verklaringen af over het werk van uw vader. Zo verklaarde u zowel tijdens uw aanmeldingsinterview als op uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader zelf een zakenman was, niet dat hij werkte voor een zakenman (fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling d.d 19 oktober 2021, p. 3; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u nooit zei dat hij een zakenman was, enkel dat hij werkte met een zakenman (CGVS II, p. 8). Een loutere ontkenning kan niet als afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid beschouwd worden.*

- *U bezat zo goed als geen informatie over [H. H.], de werkgever van uw vader. U kwam niet verder dan dat hij een groot zakenman was die vermoedelijk in Jalalabad woonde. U had geen idee uit wat voor familie hij kwam, maar u dacht wel dat hij erg rijk was. U wist weliswaar dat hij eigenaar van een market was maar u kende de naam van de market niet die hij bezat (CGVS II, p. 8-9). Tevens wist u niet of hij nog andere bezittingen had dan de besproken market (CGVS II, p. 9).*

- *U had tevens geen enkele kennis over het huidige lot van [B. G.], de naaste collega van uw vader. Het enige wat u over hem wist was dat hij werkte als portier in de market, maar u had nooit geïnformeerd of hij, net als uw vader, ook problemen kreeg met de taliban. Dat enkel uw vader belangrijk was en niet [B. G.] (CGVS II, p. 9), terwijl u via (de familie van) [B. G.] misschien belangrijke informatie had kunnen ontfutselen over het lot van uw vader, is niet aannemelijk.*

- *U had geen informatie over mogelijke problemen tussen [H. H.] en de taliban. U wist niet of hij problemen had gehad en u had zich hier ook niet naar geïnformeerd (CGVS II, p. 10).*

- *U was niet in staat om enige documenten neer te leggen die de werkzaamheden van uw vader konden staven(CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 8), noch ondernam u enige stappen om aan dergelijke documenten te geraken (CGVS II, p. 14).*

2. U toonde de problemen van uw vader met de taliban en de hierop gevolgde verdwijning, hetgeen aan de basis ligt van uw problemen, niet aan.

- *U legde enorm warrige en tegenstrijdige verklaringen af over de beweerde problemen van uw vader. U wist alleen dat de taliban geld kwamen vragen aan uw vader, dat uw vader dit niet betaalde en hij daarom werd meegenomen. Wie hem dit geld vroeg wist u echter niet. U wist dat het drie talibs waren – tijdens uw eerste onderhoud waren dit er nog twee (CGVS I, p. 16) - maar u wist niet wie dit waren of wat zij deden voor de taliban. U kon weliswaar vertellen dat uw vader tegen de taliban zei dat hij geen geld had en hij hen vertelde dat hij niets had om hen te geven. Uw verklaringen over de wijze waarop u dit te weten kwam houden echter geen steek. U vertelde dat u het hoorde van uw maternale oom. Gevraagd hoe uw oom aan deze informatie kwam legde u enorm tegenstrijdige verklaringen af. Enerzijds verklaarde u dat uw oom aanwezig was toen de taliban uw vader aanspraken. Anderzijds verklaarde u dat uw oom dit louter hoorde van andere mensen en wijzigde u uw verklaringen door te stellen dat uw oom toch niet aanwezig op de plaats*

waar uw vader werd meegenomen. Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen hield u louter uw laatste verklaringen aan (CGVS II, p. 4-5 en p. 10-12), hetgeen opnieuw bezwaarlijk als een verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid kan worden beschouwd.

• *U legde enorm tegenstrijdige verklaringen af over het wedervaren van uw vader. Zo stelde u tijdens uw aanmeldingsinterview dat uw vader was overleden (fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling d.d. 19 oktober 2021, p. 2). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen vertelde u dat uw vader in uw geboortedorp verbleef (verklaring DVZ, vraag 13A) en vertelde u in de vragenlijst niets over de verdwijning of het overlijden van uw vader (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3-3.8). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u plots dat uw vader al zeer lang vermist is (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 4). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen op dit punt, stelde u dat u tijdens uw aanmeldingsinterview nooit zei dat uw vader was overleden en dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit bevraagd bent geweest over het lot van uw vader (CGVS I, p. 7). Uw wisselende verklaringen zorgen ervoor dat u totaal geen zicht biedt op de huidige situatie van uw vader.*

• *Tot slot kan betreffende uw verklaring dat uw vader vermist is nog gewezen worden op de bevreemdende houding van u en uw familie. Uit uw verklaringen blijkt immers dat sinds zijn verdwijning niemand pogingen heeft gedaan om naar hem te zoeken omdat de taliban overal aanwezig zijn in het land (CGVS II, p. 5). Deze rechtvaardiging kan niet overtuigen. Hoewel de taliban de macht hebben overgenomen, kan immers niet worden aangenomen dat u of uw familie zich niet op informele wijze naar hem zouden kunnen informeren via bijvoorbeeld dorpelingen, dorpsouderen, kennissen, vrienden of collega's.*

3. U toonde niet aan zelf problemen gekend te hebben door het werk van uw vader.

• *U verklaarde dat u één maand nadat uw vader werd meegenomen door de taliban door hen werd aangesproken. U wist echter niet wie u precies had aangesproken: u kende de namen niet van de drie talibs – tijdens uw eerste onderhoud waren dit er nog twee (CGVS I, p. 20) - die u aanspraken, noch wist u wat zij deden voor de taliban. Gevraagd of u nog iets anders kon vertellen over hun, stelde u van niet. Ook de vaststelling dat u gewoon kon weglopen van de drie talibs zonder dat ze erin slaagden om u te pakken – twee van hun liepen immers achter u maar u was niet te stoppen -, terwijl ze dreigden u te vermoorden, is niet aannemelijk. Ze hadden immers ook een geweer bij zich, waardoor, indien ze u echt hadden willen vermoorden, ze u gewoon hadden kunnen neerschieten. In dit verband is het nog vreemd dat de taliban u de boodschap hadden gegeven dat u uw vader moest vinden en dat u anders vermoord zou worden, terwijl de taliban uw vader zelf hadden meegenomen en dus zelf op de hoogte moesten zijn van zijn verblijfplaats (CGVS II, p. 12-13).*

• *U legde tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keren dat u problemen kreeg met de taliban. Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u dat u werd aangesproken door de taliban en drie dagen later het land verliet. U bevestigde dat u éénmaal werd aangesproken door de taliban. Gevraagd of u buiten die ene keer nog problemen kreeg met de taliban stelde u dat ze u maar één keer hadden aangesproken en gestopt (CGVS II, p. 13). Tijdens uw eerste onderhoud zei u dat u twee keer werd bedreigd met drie dagen tussen het eerste en het tweede incident (CGVS I, p. 19 en p. 21). Op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u ook van meerdere keren, u werd twee of driemaal benaderd door de taliban (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd paste u uw verklaringen aan en stelde u dat de taliban u de tweede keer louter zagen, u werd niet aangesproken en kon meteen weglopen (CGVS II, p. 13). Dit stemt absoluut niet overeen met uw verklaringen tijdens uw eerste onderhoud. U vertelde destijds dat u die tweede keer werd bedreigd met de dood (CGVS I, p. 21). Nadien wijzigde u opnieuw uw verklaringen in dit verband en stelde plots dat ze u de tweede keer toch aanspraken met een doodsdreiging en nadien vluchtte u weg (CGVS II, p. 13). Uw constant wisselende verklaringen - waar u, nadat u er expliciet op werd gewezen, geen verklaring voor had (CGVS II, p. 14) - maken dan ook dat er geen enkel geloof aan gehecht kan worden.*

Volledigheidshalve kan er nog op gewezen worden dat uw familie, die nog steeds in hetzelfde huis woont, noch toen u nog in Afghanistan was, noch toen u al was vertrokken (CGVS II, p. 3-4 en p. 14), problemen hebben gehad. Het is bijzonder opmerkelijk dat de taliban uw vader zoeken en verklaren u te zullen vermoorden (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 13), maar na uw vertrek uit Afghanistan nooit meer van zich laten horen terwijl uw familie nog in hetzelfde huis woont.

Samen zorgen deze elementen ervoor dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescher-ming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn per-soon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin bur-gers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update vanseptember2021,beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag

van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de

bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzake-lijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie

die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de

machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, …) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Taliban-personeel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De

controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestersing die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risico-bepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, §§ 1 en 2, c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting inzake de geschonden geachte bepalingen en beginselen, betoogt verzoeker – de twee middelen gezamenlijk genomen – allereerst dat hij, naar zijn weten, waarachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd en identiteit. Hij stelt zo dat hij bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming werkelijk dacht dat hij nog maar 16 jaar oud was, ook gelet op zijn taskara, en dat hij het resultaat van het leeftijdsonderzoek betwist. Nog betwist hij ooit de naam A. te hebben gebruikt en stelt dat dit een vergissing betreft, die hij zelf heeft gecorrigeerd in zijn verklaring van 24 maart 2022 afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Hij betoogt dat zijn algemene geloofwaardigheid onterecht in vraag wordt gesteld.

Vervolgens gaat verzoeker in op enkele motieven in de bestreden beslissing omtrent zijn eigenlijke asielrelaas en tracht deze te weerleggen. Hij wijst nogmaals op de door hem voorgelegde taskara en betoogt dat verweerder door a priori te stellen dat Afghaanse documenten een zeer beperkte bewijswaarde hebben het voor hem onmogelijk maakt om zijn vluchtrelaas te ondersteunen. Volgens hem komt het verweerder toe aan te tonen dat zijn taskara effectief is vervalst, wat deze naliet.

Ten slotte stelt verzoeker een vrees te hebben voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan doordat hij als *'(te) westers'* zal worden gezien. Hij voert aan dat zijn familie hem liet weten dat het goed is dat hij is gevlucht en dat hij bij terugkeer problemen zou krijgen met de taliban, die hun oorsprong vinden in de problematiek van zijn vader en het gegeven dat hij intussen is gevlucht voor hen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem het statuut van vluchteling toe te kennen, hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, en in de meest ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) voor bijkomend onderzoek.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 9 maart 2026 maakt verweerder een eerste aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments"*, 2 februari 2024;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024;
- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus"*, november 2024;
- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", januari 2026.

3.2. Op 2 juni 2026 maakt verweerder een tweede aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar de EUAA "*COI Query Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 27 maart 2026, waarvan ook de weblink wordt vermeld.

3.3. Op 10 augustus 2026 maakt verzoeker een aanvullende nota over met enkele stukken inzake zijn huidige gezondheidstoestand.

3.4. Op 14 augustus 2026 maakt verweerder een derde aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van juni 2026, waarvan ook de weblink wordt vermeld.

4. Voorafgaand

4.1. Verweerder is niet op de terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 2.50 van de RvV-wet bepaalt als volgt: "*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep*."

Deze bepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van verweerder op de zitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden.

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad wijst er verder op dat de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing is vanaf 12 juni 2026.

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Verweerder heeft zo bij zijn aanvullende nota's van 9 maart 2026, 2 juni 2026 en 14 augustus 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers

beschermingsverzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van de uitspraak van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. De Raad oordeelt dat er op heden actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie.

4.4. Verzoeker laat de beoordeling in de bestreden beslissing ongemoeid dat er zich weliswaar tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud enkele communicatieproblemen stelden, maar hij omwille hiervan werd uitgenodigd voor een tweede persoonlijk onderhoud en er zich tijdens dit tweede persoonlijk onderhoud geen dergelijke problemen meer stelden, waardoor alles in ogenschouw genomen redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd evenals dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. De Raad ziet ook geen redenen dit anders te beoordelen.

5. Beoordeling in het kader van de vluchtelingenstatus

5.1. Oud artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van de voormalige Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Richtlijn 2011/95/EU), bepaalt: "*De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.*"

Luidens artikel 1, A, 2 van dit Vluchtelingenverdrag is een vluchteling elke persoon "*die (…) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.*"

Artikel 3, punt 5 van Verordening (EU) 2024/1347 definieert de term "*vluchteling*" als "*een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij of zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is*".

Het Hof van Justitie van de Europese Unie verduidelijkt in zijn arrest van 4 juni 2026 (C-440/25) dat "*artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95, en artikel 3, punt 5, van verordening 2024/1347, waarin het begrip „vluchteling" is gedefinieerd, identiek zijn geformuleerd. Bijgevolg is de uitlegging van de uitdrukking „gegronde vrees voor vervolging" in artikel 2, onder d), van deze richtlijn relevant voor de eventuele uitlegging van dezelfde uitdrukking die in artikel 3, punt 5, van die verordening wordt gebruikt*." (punt 30) Hieruit volgt dat de in artikel 3, punt 5 van Verordening (EU) 2024/1347 vervatte definitie geen wijziging aanbrengt in de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend.

5.2. Tijdens zijn interviews op het CGVS van 14 juni 2023 en 16 januari 2024 beriep verzoeker zich op een vrees voor vervolging door de taliban omwille van het werk van zijn vader als medewerker van een zakenman. Hij verklaarde dat op een gegeven moment zijn vader werd aangesproken door de taliban die hem geld vroegen, dat zijn vader dit geld niet kon geven en vervolgens door de taliban werd meegenomen en dat sindsdien zijn vader is vermist. Hij stelde sindsdien zelf twee keer door de taliban te zijn benaderd en bedreigd. Indien hij zijn vader niet zou overhandigen aan de taliban, zou hij worden gedood. Hij gaf aan telkens te hebben kunnen ontsnappen en ergens in 2021 Afghanistan te hebben verlaten.

5.3. Ter staving van zijn beschermingsverzoek en identiteit legde verzoeker zijn originele taskara of identiteitskaart neer. Dit stuk kan echter hooguit een indicatie van verzoekers nationaliteit en identiteit vormen, maar kan in geen geval zijn asielrelaas op zich ondersteunen.

Bovendien stelde verweerder in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en identiteit. Volgende vaststellingen vinden zo steun in de stukken van het administratief dossier:

"• In Oostenrijk en Griekenland verklaarde u geboren te zijn in 2003. In België verklaarde u bij uw aanmeldingsinterview op 19 oktober 2021 16 jaar oud te zijn (geboortedatum 31/10/2005). Een medische test (d.d. 18/11/2021) wees echter uit dat u op dat moment een leeftijd had van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie document leeftijdstest). Vervolgens verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat u zes jaar oud was in 2005 (CGVS I, p. 10), hetgeen overeenkomt met een huidige leeftijd van ongeveer 25 jaar oud.

• U hebt zich in Oostenrijk en Griekenland onder de naam [A. M. K.] uitgegeven. Ook in België gaf u initieel [A.] als naam, alvorens deze te wijzigen naar [M.]. Tijdens uw aanmeldingsinterview verklaarde u dat uw vader [A.] als achternaam had (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 2). Gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal waarom u initieel [A.] als naam had aangegeven, meende u nooit [A.] te hebben vermeld. U stelde nooit andere namen, schuilnamen of aliassen te hebben gebruikt (CGVS I, p. 3-4). Geconfronteerd met bovenstaande, verklaarde u dat dit een vergissing zou moeten geweest zijn (CGVS I, p. 11). Voorts legde u een enveloppe neer uit Afghanistan waarin u uw originele taskara had ontvangen. Op die envelop werd ook [A.] als uw naam vermeld. Hierop gewezen, verklaarde u nogmaals dat de persoon die de post verstuurde zich vergist moest hebben (CGVS I, p. 14-15). Ook tijdens uw tweede onderhoud bevestigde u opnieuw dat u nooit een andere naam opgaf dan [K. M.] (CGVS II, p. 6), hetgeen gezien bovenstaande vanzelfsprekend niet meer kan overtuigen."

Verzoeker stelt dan wel, naar zijn weten, steeds waarachtige verklaringen te hebben afgelegd over zijn leeftijd en identiteit, zich steunende op (onder meer) zijn taskara, maar met dit betoog verklaart hij hoegenaamd niet dat hij in België een andere geboortedatum opgaf dan in Oostenrijk en Griekenland en dat hij in België op zeker ogenblik eveneens verklaarde zes jaar oud te zijn geweest in 2005, terwijl hij eerder aangaf in dat jaar te zijn geboren. In het licht van de gedane vaststellingen is verzoeker ook weinig ernstig in zijn volharding dat hij nooit de naam A. zou hebben aangenomen en op dit punt sprake zou zijn van een '*vergissing*', te meer nu – zoals hij niet betwist – de enveloppe waarin hij zijn taskara ontving eveneens deze naam vermeldt. Verzoeker doet zelfs geen enkele concrete poging om dit alsnog uit te klaren. Hij slaagt er met zijn betoog niet in om de gedane vaststellingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen en deze vaststellingen tasten terecht zijn algemene geloofwaardigheid aan.

Verzoeker kan bovendien de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling, die reeds rekening houdt met de door hem voorgelegde (niet-gelegaliseerde) taskara, ook niet aanvechten of betwisten bij de Raad, nu dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Zo hij werkelijk de mening was toegedaan dat er een probleem was met zijn leeftijdsonderzoek, kon aldus worden verwacht dat hij dit zou hebben aangekaart via de geëigende weg. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Verzoeker slaagt er verder evenmin in om afbreuk te doen aan het motief dat de voorgelegde taskara slechts een beperkte bewijswaarde heeft. Hij betoogt dat verweerder door a priori te stellen dat Afghaanse documenten een zeer beperkte bewijswaarde hebben het voor hem onmogelijk maakt om zijn vluchtrelaas te ondersteunen, maar gaat er hierbij aan voorbij dat verweerder in de eerste plaats de bewijswaarde van de voorgelegde taskara in twijfel trekt op grond van de hierboven gedane vaststellingen. Pas in tweede instantie wordt gewezen op de bijgebrachte landeninformatie in de *"COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude"* van 14 januari 2021 waaruit onder meer blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk zijn te verkrijgen in Afghanistan en dat dit document onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde leeftijd aan te tonen. Verzoeker brengt ook geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Er wordt nog aan herinnerd dat verweerder, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient verweerder noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

5.4. Gelet op wat voorafgaat, moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en

onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad – in navolging van de commissaris-generaal – vast dat verzoeker er niet in is geslaagd om aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de voorgehouden tewerkstelling van zijn vader voor een zakenman. Dit omwille van een geheel van gebrekkigheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen die maken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. De hierna volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad bijgetreden. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.6. Verzoeker slaagde er allereerst niet in om dit werk van zijn vader aan te tonen, gelet op de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing die door de Raad worden overgenomen:
(1) Verzoeker kan zo goed als geen informatie geven over het werk van zijn vader, over zijn vaders concrete taken, over hoe zijn vader bij deze werkgever terecht kwam of over hoeveel zijn vader verdiende. Hij kan ook niet uitklaren waarom de zakenman zijn vader als ontvanger van gelden zou aannemen terwijl zijn vader niet had gestudeerd, niet kon lezen en schrijven en slechts een beetje kon rekenen.
(2) Verzoeker sprak zich doorheen zijn verklaringen tegen over het werk van zijn vader, waar hij zowel tijdens zijn aanmeldingsinterview als op zijn navolgende interview op de DVZ verklaarde dat zijn vader zelf een zakenman was. Een loutere ontkenning van deze verklaringen is geen afdoende verklaring voor deze gewichtige tegenstrijdigheid in zijn verklaringen.
(3) Verzoeker blijkt zo goed als geen informatie te hebben over de werkgever van zijn vader en weet zelfs niet uit wat voor familie deze kwam, wat de naam van de '*market'* was waarvan deze eigenaar was en of deze nog andere bezittingen had.
(4) Verzoeker heeft geen enkele kennis over het actuele lot van de naaste collega van zijn vader en informeerde ook nooit of deze eveneens problemen kende met de taliban.
(5) Verzoeker heeft geen informatie over mogelijke problemen tussen zijn vaders voorgehouden werkgever en de taliban en informeerde hier evenmin naar.
(6) Verzoeker kan geen documenten neerleggen die de werkzaamheden van zijn vader kunnen staven, noch ondernam hij stappen om aan dergelijke documenten te geraken.

Verzoeker gaat niet akkoord dat zijn verklaringen over het werk van zijn vader zeer beperkt waren en betoogt dat verweerder de gebrekkigheid ervan '*overdrijft'*, maar erkent terzelfdertijd het gebrek aan uitgebreide verklaringen hierover. Dit komt volgens hem doordat, onder impuls van zijn ouders, er weinig tot nooit werd gepraat over het professionele leven van zijn vader en dit omdat zijn ouders wilden voorkomen dat hun jonge kinderen zaken gingen rondvertellen. Rekening houdend met de resultaten van het leeftijdsonderzoek moet echter worden aangenomen dat verzoeker vermoedelijk reeds rond de 19 à 20 jaar was ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, wat maakt dat hij helemaal niet meer zo jong was. Bovendien komt uit verzoekers relaas naar voor dat zijn vader een functie uitoefende die publiek gekend was, waar hij het was die de huurgelden diende te innen, zodat hij ook niet concreet maakt waarom bepaalde informatie voor hem uit veiligheidsoverwegingen geheim zou zijn gehouden. De Raad is nog van oordeel dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk in redelijkheid van hem zou mogen worden verwacht dat hij op zijn minst een minimale kennis heeft over de wijze waarop zijn vader zijn loon ontving, wat zijn vader concreet elke dag deed of met wie zijn vader in contact was. Dat deze kennis ontbreekt, tast wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aan. Daarnaast kan de Raad ook slechts vaststellen dat verzoeker de overige vaststellingen volstrekt ongemoeid laat, zodat deze evenzeer overeind blijven.

5.7. Verzoeker is er evenmin in geslaagd om de problemen van zijn vader met de taliban en diens verdwijning aannemelijk te maken, waar – zoals correct wordt vastgesteld in de bestreden beslissing – (1) zijn verklaringen over de voorgehouden problemen van zijn vader warrig en op bepaalde punten flagrant tegenstrijdig zijn, zoals over de al dan niet aanwezigheid van zijn oom toen zijn vader werd meegenomen, (2) zijn initiële verklaringen op de DVZ over het wedervaren van zijn vader niet in overeenstemming zijn te brengen met zijn verklaringen hierover op het CGVS en ook nog eens onderling tegenstrijdig zijn, met name waar hij aanvankelijk op de DVZ stelde dat zijn vader was overleden en nadien dat zijn vader nog steeds in zijn geboortedorp verbleef en waar hij verder in de vragenlijst helemaal niets vertelde over de verdwijning of het overlijden van zijn vader, en (3) uit zijn verklaringen niet naar voor komt dat de familie pogingen doet om zijn vader te vinden, zoals zou mogen worden verwacht, ook nadat de taliban de macht hebben overgenomen. Verzoeker gaat ook nergens concreet in op deze gedane vaststellingen en slaagt er aldus niet in om deze te verklaren of in een ander daglicht te stellen.

5.8. Verzoeker is er ten slotte evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat hij zelf problemen heeft gekend met de taliban door het voorgehouden werk van zijn vader, gelet op de volgende pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing, die de Raad bijtreedt:

(1) Verzoeker kan allereerst niet duiden door wie hij precies werd aangesproken, spreekt zich doorheen zijn verklaringen tegen over het aantal talibanleden die hem aanspraken en kan verder maar bitter weinig vertellen over deze talibanleden. Nog komt het ongeloofwaardig voor dat verzoeker zomaar kon weglopen van gewapende talibanleden die ermee dreigen hem te vermoorden. Verder houdt het geen steek dat de taliban hem de boodschap gaven dat hij zijn vader moest vinden en dat hij anders zou worden vermoord, terwijl de taliban zijn vader zelf hadden meegenomen en dus zelf op de hoogte zouden moeten zijn van zijn vaders verblijfplaats.
(2) Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over het aantal keren dat hij problemen kreeg met de taliban, met name waar hij de ene keer slechts één keer door hen werd aangesproken en hij de andere keer aanhaalde dat hij twee of zelfs drie keer door hen werd bedreigd met drie dagen ertussen.
(3) Verzoekers familie woont nog steeds zonder problemen in hun huis, wat evenmin wijst op een concrete dreiging.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat de taliban het steeds hebben gemunt op de oudste zoon en dat hij reeds concreet werd bedreigd. Hij stelt dat hem niet kan worden verweten dat hij hiervan geen concreter bewijs kan bijbrengen, nu de taliban slim genoeg zijn om hiervan geen bewijzen te voorzien. Zijn eerdere verklaring dat hij ervoor koos om geen valse documenten te laten opmaken, toont volgens hem zijn goede trouw aan. Met dit betoog gaat verzoeker er aan voorbij enerzijds dat hem op zich niet wordt verweten geen stukken over de bedreigingen door de taliban te hebben voorgelegd en anderzijds dat hij er helemaal niet in is geslaagd om het voorgehouden werk van zijn vader aannemelijk te maken en dat hij geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zowel de bedreigingen aan het adres van zijn vader als deze aan zijn eigen adres. Zijn voormelde betoog is niet van aard over dit laatste alsnog anders te oordelen of afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen.

5.9. Het geheel aan stukken en verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat hij niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

5.10. Verzoeker doelt nog op een nood aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering. In dit verband komt hij echter niet verder dan aan te voeren dat zijn familie hem liet weten dat het goed is dat hij is gevlucht en dat hij bij terugkeer problemen zou krijgen met de taliban, die hun oorsprong vinden in de problematiek van zijn vader en het gegeven dat hij intussen is gevlucht voor hen. Dit betoog houdt echter geen enkel verband met de ingeroepen vrees voor vervolging op grond van (gepercipieerde) verwestering.

De Raad kan slechts vaststellen dat de concrete motieven in de bestreden beslissing die verband houden met de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa of omwille van een (gepercipieerde) verwestering niet concreet worden betwist en dus gehandhaafd blijven, ook na lezing van de geactualiseerde landeninformatie die door verweerder bij zijn aanvullende nota's werd gevoegd. Verzoeker betwist zo ook niet dat ter zake een individuele beoordeling noodzakelijk blijft, maar laat volledig na enig concreet gegeven of stuk met betrekking tot zijn persoon aan te brengen. Verzoeker maakt aldus niet concreet aannemelijk dat hij alsnog, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

5.11. Verzoeker legt nog enkele medische stukken voor. Allereerst betreft het een medisch verslag van bezoek aan de spoedgevallendienst op 9 maart 2026 waarbij als diagnose hyperventilatiesyndroom wordt gesteld. Verder betreft het verslagen van raadpleging neurologie van 30 april 2026 en 31 juli 2026 in het kader van een opvolging voor epilepsie sinds 15 januari 2026 waarvoor een medicamenteuze behandeling werd opgestart. Ten slotte betreft het een doorverwijzingsbrief van 30 maart 2026 en een aanvraag voor kinesitherapie in het kader van knieproblemen. Er ligt nog een handgeschreven stuk voor waarvan het echter volstrekt onduidelijk is wie dit heeft geschreven en op welke persoon dit betrekking heeft, en dat om deze redenen niet in aanmerking kan worden genomen.

Allereerst toont verzoeker aan de hand van de voormelde stukken niet aan dat deze medische problemen hem op enige wijze hebben verhinderd om volwaardig deel te nemen aan de procedure voor internationale bescherming. Hij betoogt dit ook niet.

Noch in zijn aanvullende nota noch op de zitting legt verzoeker verder zelf enig concreet verband tussen zijn medische problemen en een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, laat staan dat hij dit concreet aantoont. Op basis van de vermeldingen in de thans voorliggende stukken kan niet blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om bij terugkeer naar zijn land van herkomst op een normale wijze deel te nemen aan het maatschappelijke leven of nog dat hij dreigt in de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap of de taliban te komen. Hij geeft dit zelf ook niet aan. Hij geeft aan nog steeds in contact te staan met zijn

familieleden in het land van herkomst en nergens kan uit blijken dat hij niet langer kan worden opgenomen in zijn familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker brengt evenmin argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze eventueel nodige zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Hij toont niet aan of legt niet uit dat hij door zijn aandoening op negatieve wijze in het vizier van de taliban zou komen. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs aan dat een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A 2 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3, punt 5 van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalde vervolgingsgronden.

Waar verzoekers advocaat tenslotte opmerkt dat hij door zijn medische problemen niet zou kunnen vliegen, merkt de Raad allereerst op dat dit geen bevestiging vindt in de voorgelegde (medische) stukken en verder dat een eventuele onmogelijkheid om op medische gronden te vliegen geen verband houdt met de criteria voor erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit verband, en voor zover verzoeker van mening zou zijn dat een adequate behandeling voor zijn medische problemen niet beschikbaar en/of toegankelijk is in zijn land van herkomst, staat voor hem steeds de mogelijkheid open om een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

5.12. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Hij voldoet niet aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten.

6. Beoordeling in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus

6.1. Artikel 3, punt 6 van de Verordening (EU) 2024/1347 definieert een "*persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt*" als "*een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij of zij naar zijn of haar land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen*".

Artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347, dat inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU waarvan (oud) artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet de omzetting was, luidt verder als volgt:

"Ernstige schade als bedoeld in artikel 3, punt 6), bestaat uit:
a) de doodstraf of executie, of
b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn of haar land van herkomst, of
c) een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

6.2. In zoverre verzoeker zich in dit verband wenst te beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hierover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering en/of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

6.3. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.4. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker de door verweerder gedane beoordeling en vaststellingen inzake de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet concreet betwist. Zoals terecht werd geoordeeld door verweerder, en waaraan geen afbreuk wordt gedaan door de meer recente landeninformatie, kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan dat dit wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 15, b) van Verordening (EU) 2024/1347. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd

of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Er zijn geen indicaties aanwezig op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

6.5. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie aldaar niet van die aard is dat een burger die naar deze provincie terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347. Volgens de landeninformatie blijkt dat er willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet op een hoog niveau, waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou zijn in geval van terugkeer naar deze provincie (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, juni 2026, p. 89 en volgende). Dergelijke persoonlijke omstandigheden worden door verzoeker niet aangetoond en kunnen door de Raad niet worden vastgesteld op basis van de voorliggende stukken.

6.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

7. Besluit

7.1. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker maakt zo geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk.

7.2. De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen zo op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, met name de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft, in casu bereikt.

Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker evenmin een schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de (oude) artikelen 48/3, 48/4, §§ 1 en 2, c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en hij steunde zijn beslissing op pertinente en draagkrachtige motieven. Ook moet worden aangenomen dat verweerder zorgvuldig is te werk gegaan. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

7.3. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A. DECUYPER	I. CORNELIS